

Prelaadi kiri (oktoober 2016)

”Me peaksime igal hetkel olema avatud nagu lehvik, et teenida rohkem inimesi, ka neid kellel puudub kristlik kogemus, kellel puudub usk, või kes seda ei praktiseeri,” ütleb piiskop Echevarria oma kirjas.

01.10.2016

Armsaimad, hoidku Jumal minu tütreid ja poegi.

Homme tähistame me koos kirikuga ja kirikus Kaitseinglite päeva.

Prelatuuris on see suurpüha, sest 1928.aastal sel päeval külvas Kolmainu Jumal meie Asutaja südamesse ja hinge seemne, mis tungis tuhandete ja tuhandete kõigist rahvustest inimeste hinge ning pani nad vilja kandma.

Püha Josemaria mainis sageli, et Inglite Neitsi Maarja kiriku kellad helisevad ikka tema hinges edasi ja meenutavad talle surmatunnini tema ülesannet, Opus Dei 1928. ja 1930.aastate asutamise energia elluviia.

Ma palun Jumalat, et ka meie hoiakus juurduks samasugune vastutustunne, sest igaüks meist on *kontinueet*.

Taas sai teoks sinepiivakeste võrdlus, mis annab meile põhjust, et tänada Jumalat. Vahepeal on ta meid usus tugevdanud, ja meile veelgi enam kinkinud. Silmas pidades seda imelist tegelikkust kogu maailmas –

tegelikkust, mis on nagu lahinguks rivistatud sõjavägi, mis on valmis võitluseks rahu, heaolu, rõõmu ja Jumala au eest - , silmas pidades meeste ja naiste, ilmikute ja preestrite jumalikku tööd nii erinevates situatsioonides, kus nad tegutsevad ja sealjuures palju raskusi ületavad. Kuna me seisame alati alguses, peame kummarduma ning armastuses Jumala poole pöörduma, et teda tänada. Pöördugem ka oma taevase Ema poole, kes on olnud koos meiega alates esimesest hetkest Opus Dei teekonnal.”[1]

Need püha Josemaria mõtted tulevad mulle alati pähe. See oleks justkui eile olnud, kui ta Neilipühade sündmusele pühendatud kabelis Opus Dei peakeskuses need sõnad lausus, mis olid nagu palve täis armastust Kristuse poole, kes Euhharistias reaalselt kohal viibib. Need aitavad meid ka nüüd, mil alustame uut aastat Opus Deis, sest

nii täidame end taas lootusega, sest Jumal, kes ise Opus Dei ellu kutsus, hoiab selle aastast-aastasse elavana, kusjuures ta arvestab ka sinu ja minu vastusega.

Samamoodi nagu inimesed selsamal aastapäeval 1962.aastal, ei või ka meie teha muud, kui imestada kõige selle üle, mis on Opus Deis, *selles väikeses kiriku* osas teoks saanud. Jumal kingib meile kasvamist ja lubab, nii nagu on toimunud sageli kiriku ajaloos, taaskord jälle võrdluse sinepiivakesest teoks saada: *See on küll väiksem kõigist seemneist, ent kui taim kasvab, siis on see suurim aias ja saab puuks, nii et taeva linnud tulevad ja pesitsevad selle okstel.*[2]

Nii, nagu 1928.aastal, on ka nüüd nähtav ebaproportsionaalsus vahendite ja viljade vahel, mida Jumal kasvada laseb. Tema päästev jõud ei ole vähenenud, kuid igaühelt meist ootab ta suuremeelset vastust,

parimat, mida me tema abiga anda suudame. See kehtib igal juhul inimeste kohta, kes ennast selle lehte mineva puu all varjavad.

”Tänan, Issand! Sest see sellest imelisest leivast levib juba Kristuse head lõhna (2Kr 2, 15) kogu maailma. Tänu neile inimhulkadele, kes kogu maapeal Jumalale kiitust laulavad. Sest kõik on sinu.”[3]

Niisiis, piiritu armastus Jumala vastu, kes vaatamata raskustele meid kunagi maha ei jäta. Ta on alati meie juures! Kui need aga ilmuvad, ”peame raskuste keskel naeratama ja alati Jumalale ütlema: Gratias tibi, Deus, gratias tibi!”[4] Ühel päeval kuulis püha Josemaria sügavas hingesopis järgmisi sõnu: *Si Deus nobiscum, quis contra nos?*[5]; kui Jumal on meiega, siis ei kõiguta meid sisemiselt ei sekulaare ühiskond, ega problemaatilised tegevusmaneerid paljudes kohtades, ega

komplikatsioonid, mis perekonna seest ja väljast tekivad, ega kahjustused.

Need ajad ei ole viletsamad kui varasemad. Nii nägi seda ka püha Augustinus: miks arvad sa, et mõni varasem ajajärk oli parem kui praegune? Esimesest Aadamast kuni praeguseni on inimestel sama perspektiiv: töö ja palehigi, okkad ja ohakad.”[6]

2.oktoobril tasuks ka kontrollida, kas igaüks meist on see tööriist, mida Jumal ette kujutab? Ühinegem püha Josemaria isikliku palvega selle püha puhul. ” Kui ma täna hommikul ärkasin, mõtlesin, et kindlasti ootate te minult täna mõne sõna. Siis läksin ma näost punaseks ja mul oli enda pärast häbi. Siis rändas mu süda Jumala juurde ja ma nägin, kui palju tööd on veel ees ja mulle sai selgeks, ka teie peale mõeldes, et ma ei ole

Opus Deile andnud kõike, mida peaksin. Aga tema, Jumal on küll.”[7]

Palugem vaatamata heale tahtele, mis – tänu Jumalale – meil kellelgi ei puudu, andeksandmise eest Jumala andide vastuvõtmisvalmiduse konkreetse puudumise pärast, st. liiga vähese suuremeelsus pärast, meie isiklike eksimuste pärast, mis meie lähiümbrust eksitavad.

Tehkem seda rõõmsa kahetsusega, rahu kaotamata. Sest, ”nii, nagu meie, inimesed kirjutame sulega, kirjutab Jumal lauajalaga, et me näeksime, et see, kes kirjutab on tema. See on lihtsalt uskumatu ja samal ajal suursugune.”[8]

Püha Isa räägib ikka ja jälle sellest, et kõik kristlased peaksid usuvalgusega valgustama kõiki neid inimesi, kes neile eluteel vastu tulevad; tundkem nüüd, Opus Dei uue aasta alguses kutset,” kõigile ja kõikjal, põiklemata evangeeliumit kuulutada, sest rõõm

evangeeliumist kuulub kogu rahvale, seda ei saa kunagi välistada.”[9]

Need sõnad on nagu Kristuse sõnade kaja, mis meie Asutaja hinges põlesid juba kaheksa või kümme aastat enne 1928.ndat, mis täitis selle jumaliku kutse esimesed aimdused. „*Ignem veni mittere in terram et quid volo nisi ut accendatur?*”(Lk 12, 49)Tuld ma olen tulnud maapeale tooma. Kui rõõmus ma oleksin, kui ta juba põletaks! Ja milline oli minu vastus? *Ecce ego quia vocasti me!* (1 Sam 3, 8), ma olen siin, sest sa hüüdsid mind. Kas ei tahaks me kõik seda Jumalale uuesti öelda?”[10]

2.oktoober on kutse, mille vastukaja igäühte meist paneb veenduma ülesandes, mille Jumal meile andis: oleme maailmas selleks, et teostada Opus Deid, kui Jumala missiooni kirikus. Seepärast oleme me evangelisatsiooni esirinnas.

Igal hetkel peame olema avatud nagu lehvikud, et teenida inimesi, ka neid, kellel ei ole veel kristliku elu kogemust, kellel puudub usk, või kes seda ei praktiseeri. Nad ootavad meid ja loodavad et kingime neile edasi selle rõõmu, mis tuleneb Kristusega kohtumisest.

Elagem tões ja teadmises, et oleme evangeeliumi rõõmsad kuulutajad oma ümbruses ja igal silmapilgul; et need naised ja mehed, kes oskavad hästi sõprussuhteid luua, kes on alati abivalmis, armastavad ja suuremeelsed ei sea endale piiranguid apostlikus tegevuses ja üritavad igal pool ja igal ajal apostlitena käituda. Sellel aga on praktilised konsekventsid. See tähendab, et tuleb võtta tõsiselt töö pühitsemist konkreetses tähenduses (õiglus, ligimesearmastus, alandlikkus, huvi teiste vastu, positiivne suhtumine jne.); käituda inimestena, kes on huvitatud teistega

koostööd tegema ja ühiskonna
heaolu heaks oma panust andma.

Hoidkem see teadmine oma
missioonis elavana, sest me pöörame
sügava vagadusega ja üleloomulike
vahenditega tegutsedes pilgud
Kristuse poole. Evangeeliumi sõnumi
vahendamine on hüve, mis teeb
inimlikumaks ja võib anda vastuse
soovile, olla õnnelik, mida kannavad
endas kõik kristlased ja ka
mittekristlased. Vahel on vaja neid
mõne välise käitumise aspekti pärast
vennalikult manitseda, nagu Jeesus
evangeeliumis soovitab. Sellest
punktist rääkisin ma põhjalikult oma
kirjas püha aasta alguses ja praegu ei
tahaks ma sellel pikemalt peatuda.
Lisaksin ainult seda, et praktiseerime
Opus Deis seda halastuse tegu
vastavalt meie Asutaja
kriteeriumitele, targalt, rahulikult,
alandlikult ja teadmisega, et vajame
kõik seda nii inimlikku ja
üleloomulikku vahendit.

Kirja lõpus palun ma nagu alati, et
palvetaksite Püha Isa eest;
konkreetselt tema reisi eest
Gruusiasse ja Aserbaidzaani
lähipäevil ja Rootsi kuu lõpus.
Mõlema reisi eesmärgiks on
oikumeeniline dialoog, mida Paavst
oma eelkäijate jälgedes intensiivselt
teostab.

Palvetagem ka minu intentsioonide
eest ja nende 31 Prelatuuri liikme
eest, keda ma 29.oktoobril diakoniks
pühitsen ning samuti kõigi
pühitsetud ametikandjate eest kogu
kirikus.

Rahus, kuid sügava valuga kutsun
teid ka mälestama neid õdesid, kes
hukkusid autoavariis Mehhikos.
Lahtised haavad jäävad, sest oleme
üks perekond. Rahu tuleneb aga
sellest, et kogu maailm on nende eest
palvetanud. Palugem, et Jumal oma
halastust mööda kingiks neile
taevast.

Oma armastusega ma õnnistan teid

Teie Isa

+Javier

Rooma, 1.oktoober 2016

[1] Püha Josemaria, Vaatlus,
2.10.1962 (AGP, P09, S. 57)

[2] Mt 13, 32

[3] Püha Josemaria, Vaatlus,
2.10.1962 (AGP, P09, S. 59)

[4] Sama, S. 57

[5] Rm 8, 31

[6] Püha Augustinus, Sermo Caillau-Saint Yves 2, 92 (PLS 2, 441-442, tsit. in Liturgia horarum, teine lugemine, kolmapäev, kirikuaasta 20. nädal

[7] Püha Josemaria, Vaatlus,
2.10.1962 (AGP, Arhiiv, P09, S. 60)

[8] Sama, 59

[9] Paavst Frantsiskus, Apost. Kirjutis
Evangelii gaudium, 24.11.2013, Nr.
23

[10] Püha Josemaria, Vaatlus,
2.10.1962 (AGP, Arhiiv, P09, S. 62)

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-
kiri-oktoober-2016/](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadikiri-oktoober-2016/) (05.08.2025)